

διάλυση

διάλυση, η, ουσ. [<αρχ. διάλυσις <διαλύω], η διάλυση· η εκποίηση καταναλωτικών αγαθών και, κατ' επέκταση, το ίδιο το μαγαζί που εκποιεί τα προς πώληση είδη: «έκανα βόλτα στα μαγαζιά, μπήκα σε μια διάλυση και κοίτα τι ευκαιρίες αγόρασα!»·

- *βαράω διάλυση*, **α.** βρίσκομαι στα πρόθυρα της σωματικής ή ψυχικής κατάρρευσης από υπερβολική κούραση ή στενοχώρια: «αν δεν καθίσω να ξεκουραστώ λίγο, θα βαρέσω διάλυση || βάρεσε διάλυση απ' τη μέρα που πέθανε ο πατέρας του». **β.** πέφτω έξω οικονομικά, χρεοκοπώ: «όσα λεφτά έβγαζε απ' τη δουλειά του, τα 'τρωγε στα μπουζούκια, ώσπου βάρεσε διάλυση». **γ.** διαλύω φιλικό, ιδίως ερωτικό δεσμό, διαλύω το γάμο μου, χωρίζω: «απ' τη στιγμή που αντιληφθήκαμε πως δε συμφωνούσαμε, βαρέσαμε διάλυση || κάθε μέρα είχαν γκρίνιες και μαλώματα, γι' αυτό βάρεσαν διάλυση». **δ.** (στη γλώσσα του στρατού) σημαίνω το πέρας συγκέντρωσης, ιδίως σε ανοιχτό χώρο: «μετά την πρωινή αναφορά, η σάλπιγγα βάρεσε διάλυση». **ε.** (γενικά) λέγεται για κάθε οργανωμένο σύνολο που βρίσκεται σε στάδιο αποδιοργάνωσης: «το κράτος βάρεσε διάλυση || η ομάδα βάρεσε διάλυση»·

- *χτυπάω διάλυση*, βλ. φρ. *βαράω διάλυση*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας